

El dret a l'esperança

Dll, 20/04/2020 per Catalunya Religió

[L'opinió publicada](#)

Aquestes eren les paraules que el **papa Francesc** ens adreçà en l'homilia de la Vetlla Pasqual. El papa ens deia: *“Aquesta nit conquerim un dret fonamental que no ens serà arrabassat: el dret a l'esperança. Una esperança nova, viva, que ve de Déu”*. és l'esperança de Jesús que infon en el nostre cor la certesa que Déu ho condueix tot cap al bé. Per això el papa ens convidava a no dipositar *“l'esperança sota una pedra”*, ja que Jesús Ressuscitat *“il·lumina la foscor del sepulcre i avui vol arribar als racons més foscos de la vida”*.

Malgrat el sofriment, la malaltia i la mort dels éssers estimats que hem perdut en aquesta pandèmia, cal alçar-nos de nou com ens deia el papa, per *“somiari, arriscar i comprometre'ns per canviar el món”*. I és que *“l'anunci pasqual és un anunci d'esperança”*, ja que *“la foscor i la mort no tenen l'última paraula”*.

En la pregària a la plaça de Sant Pere, el 27 de març, el papa ens encoratjava a *“triar entre el que compta veritablement i el que passa, per separar el que és necessari del que no ho és”*. Això és el que van fer Sant Francesc d'Assís i Sant Benet (i molts altres homes i dones) que van trobar en Déu la seva felicitat. Francesc va ser un jove ric que s'ho passava bé fins que va perdre una guerra i empresonat, se n'adonà que la vida que havia portat fins aquell moment no tenia sentit. I va ser en l'Evangeli que Francesc trobà el camí de la felicitat. Per això, abandonant la vida d'abans, se n'anà a viure amb els pobres. També Sant Benet, de família benestant i provinent de la província de Núrsia (al nord-est de Roma), va cursar estudis liberals a Roma. Però desencisat per l'ambient d'una societat decadent, abandonà la ciutat i se n'anà a una cova, a Subiaco, a setanta quilòmetres de Roma, on en un lloc solitari creà el seu desert interior. Sant Francesc i Sant Benet i tants altres homes i dones, van descobrir un dia que la vida només tenia sentit si vivien arrelats a l'esperança, si somiaven, si arriscaven el seu futur, si es comprometien per canviar el món, com ens deia el sant pare.

Desgraciadament fins ara, com ens recordava el papa en la pregària del 27 de març, *“ens hem deixat absorbir per allò material”* i *“trastornar per la presa”*. I per això, anestesiats per la indiferència, *“no ens hem despertat davant de guerres i d’injustícies del món, ni hem escoltat el crit dels pobres i del nostre planeta, greument malalt”*. I és que amb el nostre egoisme ens hem tancat en nosaltres mateixos, mentre ignoràvem el plor dels desvalguts i el clam de la terra, ferida per la nostra insensibilitat.

Per això després d’aquesta pandèmia hem de canviar de vida. No podem continuar immersos en la indiferència, perquè el món està sofrint molt. Hem de deixar de banda la insolidaritat, que ens tanca egoísticament en nosaltres mateixos i hem de treballar activament a favor del bé comú dels ciutadans, ajudant els qui passen necessitat. Hem de ser artesans d’esperança i llavors de resurrecció, perquè com ens recordava el papa, *“en Jesús Ressuscitat, la vida ha vençut la mort”* i per això *“la fe pasqual alimenta la nostra esperança”*, una esperança que no defrauda mai, ja que ens fa vore que Jesús, *“en la foscor de les nostres nits, és certa en les nostres incerteses”*.

Com a deixebles de Jesús de Natzaret, els cristians hem de ser homes i dones capaços de transmetre esperança, per així repensar aquest sistema econòmic tan depredador i tan injust, sobretot per a les persones més desafavorides, un sistema econòmic que el papa ha denunciat tantes vegades com un sistema que mata, ja que està basat en una economia que exclou i que per això mateix esclavitzava els més pobres. Un sistema econòmic que el cardenal **Reinhard Marx**, arquebisbe de Munic, ja fa temps que va denunciar com un capitalisme inhumà que empobreix la gent més vulnerable del nostre món.

Després de la Covid-19 hem d’alçar-nos de nou, cal que ens alcem de nou i que ajudem a alçar-se a aquells que no poden fer-ho per ells mateixos. Però no per tornar a viure com abans d’aquesta pandèmia, sinó per a viure una nova vida, com va ser nova la vida de Jesús després de la seua resurrecció. Entre tots, donant la mà als qui han caigut i no poden més, hem de construir una vida més fraterna, més humana i més solidària, per així, com ens deia el papa, saber *“triar el que compta veritablement i el que passa”* i *“per separar el que és necessari del que no ho és”*.

Josep Miquel Bausset. Monjo de Montserrat.